Kerstin Bernhard

Bernhard, Kerstin (1914 - 2004)
Kerstin Bernhard (1914-2004) var en legendarisk mode-, mat- och reportagefotograf. Efter fotografisk utbildning i Tyskland öppnade hon 1939 en egen porträttateljé i Stockholm. Förutom att porträttera brudpar och barn, fotograferade hon skådespelare.

Skådespelare / sångare

Åren 1933–1934 var Kerstin Bernhard elev hos hovfotografen Ferdinand Flodin i hans ateljé vid Stureplan 19 i Stockholm. Därefter studerade hon för John Hertzberg vid Kungliga Tekniska Högskolan där hon bland annat var med och tog fram fotografier ur de negativ man funnit från Andréeexpeditionen. Vid 1930-talets mitt började hon studera vid arkitektur, design och fotografiskolan Contempora Lehrateliers i Berlin. Hon var tillbaka i Stockholm 1937 och fick anställning vid Atelje Uggla. Hon började arbeta som frilansfotograf 1938 och fick i början av 1940 sin första egna ateljé.

Under 1940-talet började hon fotografera mode och 1947 reste hon till Paris för att fotografera Haute Couture samtidigt som The New Look lanserades. Året därpå reste hon till New York där hon bland annat träffade matfotografen Hi Williams som arbetade för tidskriften Good Housekeeping och fick besöka provköket hos New York Herald Tribune. Dessa möten blev avgörande för henne och hon kom att bli en hängiven matfotograf. När Bonniers kokbok kom ut 1960 innehöll den en mängd bilder av Kerstin Bernhard, och hennes fotografier illustrerar ett antal andra kokböcker.

Porträtt av skådespelerskan **Viveca Lindfors** (1920-1995).

FOTOGRAFERING 1944

Från 1955 verkade hon på Lidingö där hon hade ateljé i anslutning till sin bostad. Under 1960-talet bestämde hon sig för att dokumentera världens olika brödkulturer vilket resulterade i boken Bröd, pain, psomí: fotoreportage om brödet i Frankrike och Grekland med kärleksförklaringar. (1969) där hon samarbetade med Harriet Hjorth och Jannis Ambatsis.

En stor del av Kerstin Bernhards arkiv innehas nu av Nordiska museet i Stockholm. Nordiska museet har gjort två utställningar med Kerstin Bernhards bilder 1997 och 2016, och hennes verk har även visats på Liljevalchs, Nationalmuseum, VAK Fotografie i Eindhoven, Thielska galleriet, Fotografiska museet och Landskrona museum.

Kerstin Bernhards föräldrar var arkitekt Edvard Bernhard och gymnastikdirektören Ester Bernhard. Hon var syster till läkaren Carl Gustaf Bernhard. De är begravda på Lidingö kyrkogård

Porträtt av skådespelerskan **Inga Tidblad** (1901–1975)
FOTOGRAFERING 1942 - 1945 (uppskattning)

Tidblad var dotter till ingenjören Otto Tidblad och Helga Krumlinde. Inga Tidblad debuterade 1922 på Kungliga Dramatiska Teatern. På Svenska Teatern och Oscarsteatern var hon Gösta Ekmans viktigaste motspelerska, och från 1932 var hon en av de ledande skådespelarna vid Dramaten. Med sin charm och humor var hon en duktig lustspelsskådespelare, men hon hade dessutom en intensitet och känsla för psykologi.

Foto: Bernhard, Kerstin Boel

Nordiska museet

Porträtt av skådespelaren Stig Järrel (1910-1998) i sin roll i Karl Ragnar Gierows pjäs ”Av Hjärtans Lust”

FOTOGRAFERING 1945 - 1946 (Uppskattning)

Stig Järrel var en av 1900-talets mest välkända svenska skådespelare. Han hade ett brett register och behärskade allt från revy till dramatik. Som treåring flyttade han med familjen till Stockholm och redan som fyraåring deklamerade han dikter. I Södra Latin kom han med i en teateraktiv gymnasieförening som hade Alf Sjöberg som regissör och som bland annat satte upp Strindbergs pjäs I Rom. Sjöberg yrkade på att Stig skulle sluta skolan och söka in vid Dramaten. Men hans mor sade ifrån, han skulle ta studenten först. Han kom in på Dramatens elevskola 1929 efter uppspelning av utdrag ur I Rom och Othello. I samma årskurs gick Georg Rydeberg, Gunnar Olsson, Olof Widgren, Bror Bügler, Märta Dorff, Hjördis Petterson, Sten Hedlund, Solveig Hedengran, Sven Magnusson, Stina Ståhle och Sonja Sjöstrand.

Porträtt av skådespelerskan **Tekla Sjöblom** (1878–1967) i Kungliga Dramatiska teaterns uppsättning av Jean Cocteaus pjäs "Idolerna" 1945 FOTOGRAFERING 1945

Tekla Adamina Sjöblom, född Lindmark 21 juli 1878 i Stockholm, död 30 maj 1967 i Täby, var en svensk skådespelare.

Sjöblom studerade vid Dramatens elevskola 1896–1899. Därefter turnerade hon vid olika teatrar i landet tills hon engagerades vid Svenska teatern i Helsingfors. 1915–1917 var hon engagerad vid Blancheteatern, senare kom hon att engageras vid Dramaten där hon verkade till 1956. Hon filmdebuterade 1916 och kom att medverka i ett 30-tal filmer.

Hon var gift med redaktören Arthur Sjöblom (1870–1933)

Porträtt av skådespelerskan **Karin Kavli** (1906–1990) i rollen som Hattie i Eugene O'Neills pjäs "Alla Guds barn har vingar" på Kungliga Dramatiska teatern, 1945 FOTOGRAFERING 1945

Kavli studerade vid Dramatens elevskola 1926–1929. Hon debuterade på Dramaten som Den grönklädda i Henrik Ibsens Peer Gynt och spelade därefter vid Dramaten ända fram till 1988, med avbrott under långa perioder.[4] Under avbrottsperioderna var hon verksam vid Vasateatern och Helsingborgs stadsteater, samt chef för Göteborgs Stadsteater 1953–1962.

Under sommarmånaderna uppträdde Kavli som primadonna i folkparkerna och som ledare för ett eget teatersällskap. Hon turnerade även regelbundet för Folkparksteatern 1938–1952.

Kavli är begravd på Bromma kyrkogård i Stockholms län.

Publikationen Vårt Göteborg skrev den 12 november 2001: "Utanför Stadsteaterns södra entré finns en liten plats, på vårarna en omtyckt solhörna, som saknar namn. Denna plats i solen blir nu "Karin Kavlis Plats". En skylt utmärker densamma.

Foto: Bernhard, Kerstin Boel

Nordiska museet

Porträtt av skådespelarna Sonja Wigert och Arnold Sjöstrand i filmen "Räkna de lyckliga stunderna blott" (1944)
FOTOGRAFERING 1944

Wigert var engagerad vid teatrar i Oslo och filmdebuterade i Norge 1932. Hon kom till Sverige 1939 och blev på 1940-talet stor stjärna inom svensk film. Hon fick sitt genombrott i Anders Henriksons film Fallet Ingegerd Bremssen 1942. Totalt spelade hon in 22 filmer i Sverige. Hon drog sig tillbaka från filmandet 1960 och flyttade 1969 till Spanien.

Sjöstrand studerade vid Dramatens elevskola 1921–1923 och engagerades efter studierna vid Dramaten fram till 1942 med kortare avbrott. Han var 1925–1926 knuten till Stadsteatern i Hälsingborg och 1926–1927 till Lorensbergsteatern i Göteborg samt 1932–1937 bland annat till Folkteatern och Vasateatern.

Porträtt av opera- och operettsångerskan **Gurli Lemon-Bernhard** (1916–2011)

FOTOGRAFERING 1940 - 1945 (uppskattning)

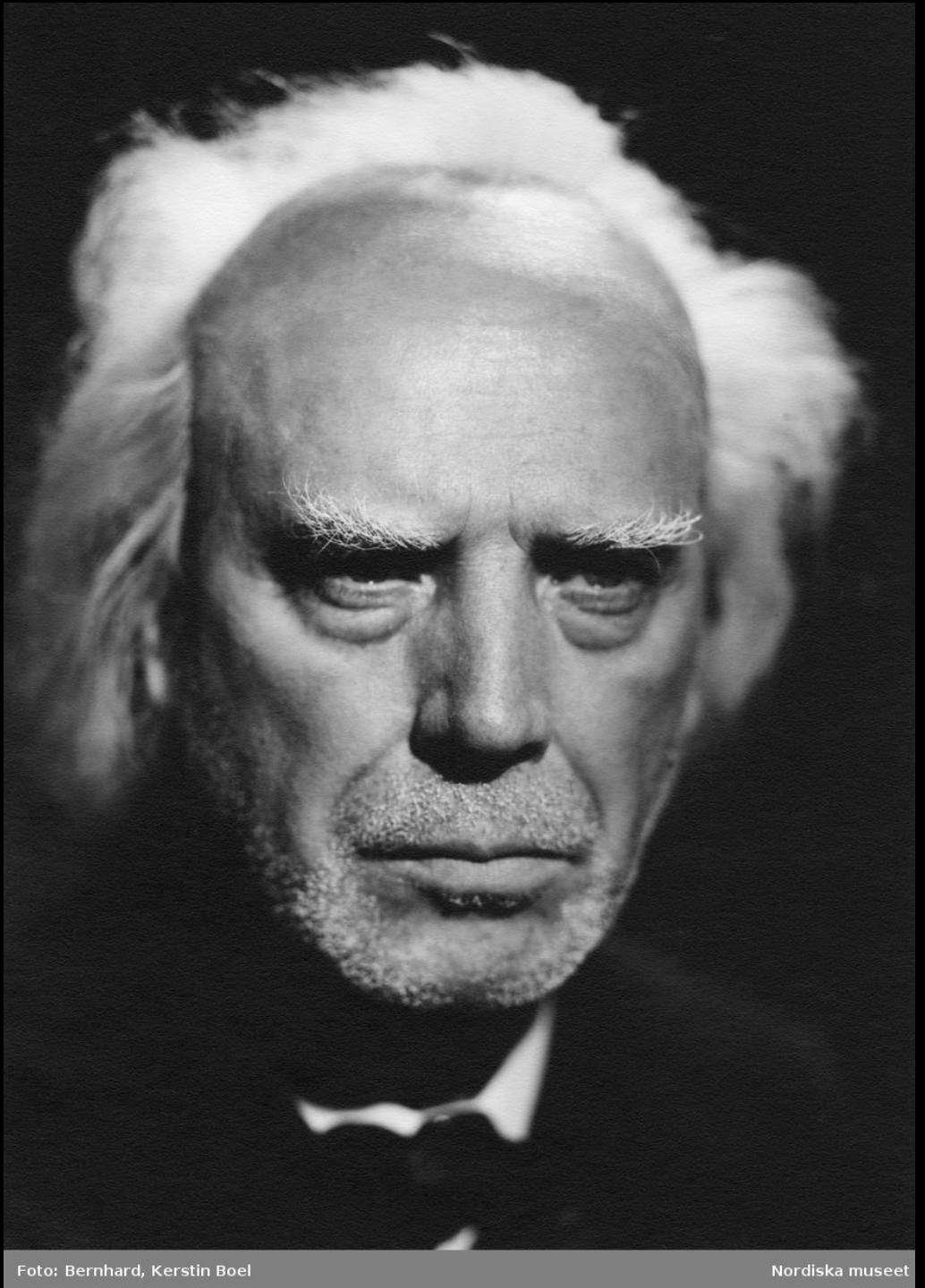

Skådespelaren **Lars Hanson** (1886–1965) i rollen som gehejmerådet Cassius i Hjalmar Söderbergs Ödestimmen på Kungliga Dramatiska teatern i Stockholm 1945 FOTOGRAFERING 1945

Hansson är helt självlärd som skådespelare och började i tonåren sin skådespelarkarriär vid Vår Teater vid Medborgarplatsen i Stockholm. Via detta engagemang blev han uppmanad att provfilma för en roll i Vilgot Sjömans kontroversiella film 491. Detta lyckades och Hansson tilldelades rollen som "Pyret", en av sex missanpassade ynglingar som fanns med i filmen.

Efter debuten medverkade Hansson i Tofflan samt två Jan Halldoff-filmer, Livet är stenkul och Ola och Julia (alla tre från år 1967. Samma år gjorde han även teaterdebut på Lisebergsteatern i Göteborg, där han medverkade i Gösta Bernhards tolkning av En flicka i sopppan. Filmskådespelandet fick nu stå tillbaka för teatern och Hansson fortsatte att uppträda med En flicka i soppan under 1968–1969, denna gången dock på Lilla Teaterni Norrköping. Därefter fortsatte han på Pistolteatern i Stockholm 1969–1971, för att efter det övergå till Stockholms Stadsteater, där han 1971 debuterade i pjäsen Tjejsnack. Han har alltsedan dess tillhört teatern fasta ensemble, företrädesvis engagerad inom ramen för annexscenen Unga Klara. Han har totalt medverkat i ett fyrtiotal uppsättningar.

Foto: Bernhard, Kerstin Boel Nordiska museet

Porträtt av skådespelerskan **Eivor Landström** (1919–2004)

FOTOGRAFERING 1943 - 1945 (uppskattning)

Landström studerade vid Dramatens elevskola 1938–1941 och engagerades efter studierna vid Dramaten fram till 1945. Hon var därefter engagerad vid olika teatrar i Stockholm. Hon filmdebuterade 1937 och kom att medverka i drygt 30 film- och TV-produktioner.

Porträtt av skådespelerskan Ingrid Thulin (1926–2004)

FOTOGRAFERING 1960 (uppskattning)

Ingrid Thulin var dotter till Adam Thulin och Nanna Larsson. 1952–1955 var hon gift med regissören Claes Sylwander och 1956–1989 med Harry Schein. Hon var under många år bosatt i Italien.

Ingrid Thulin var knuten till Malmö Stadsteater. Ingmar Bergman, som arbetade med henne i Malmö, engagerade henne i flera filmer såsom Smultronstället (1957), Nära livet (1958), Ansiktet (1958), Tystnaden (1963), Vargtimmen (1967), Viskningar och rop (1973) och Efter repetitionen (1984). Hon spelade också huvudrollen i Alf Sjöbergs Domaren (1960) och i Luchino Viscontis De fördömda (1969).

På tv spelade hon bland annat Indras dotter i August Strindbergs Ett drömspel i Bergmans regi. Hon var själv verksam som regissör, bland annat med den självbiografiskt färgade filmen Brusten himmel (1982). Hennes självbiografi Någon jag kände kom ut 1992.

Porträtt av skådespelarna **Georg Rydeberg** och Viveca Lindfors. Bilden visar en kärleksscen ur Olof Molanders film Appassionata från 1944.

Georg Rydebergs mor hette Anna Blume och fadern hette Yngve Rydeberg – även om denne förnekade faderskapet och rykten gjorde gällande att den verklige fadern var Eric Lemming.

Rydeberg växte upp vid Timmermansgatan i Majorna. Han gick till sjöss, men tvingades avbryta sjölivet på grund av malaria. Efter några års kontorsarbete blev Rydeberg elev vid Lorensbergsteatern. Han gick 1929–31 på Dramatens elevskola och var därefter i tre år verksam vid Blancheteatern. Där fick han 1933 sitt genombrott i Hela havet stormar.

Som filmskådespelare debuterade han 1932 i Landskamp, men slog igenom först 1938 i En kvinnas ansikte. Andra kända filmer där han medverkade är Tänk om jag gifter mig med prästen (1941), Doktor Glas (1942), Appassionata (1943) och Kärlekens bröd (1953).

Foto: Bernhard, Kerstin Boel Nordiska museet

Porträtt av skådespelarna **Mai Zetterling** och Jan Molander i föreställningen "De vackra människorna" den 2 september 1944.

Mai Zetterling föddes i Västerås men växte i huvudsak upp på Södermalm i Stockholm. I sina memoarer Osminkat beskriver hon sig själv som något av ett problembarn och dagdrömmare. Vid fjorton års ålder började hon vid barnteaterverksamheten vid Medborgarhuset vilket skulle bli början på en karriär inom teater och film. Hon fick 1941 en roll i en pjäs vid Blancheteatern och började samtidigt ta lektioner för Calle Flygare. År 1942 kom hon in på Dramatens elevskola och efter examen 1945 engagerades hon vid teatern fram till 1947.

År 2009 kom det fram att den brittiska underrättelsetjänsten MI5 under 1950-talet hade Mai Zetterling på sin "watch-list" på grund av hennes kontakter med vänsterintellektuella.

Född 24 maj 1925 i Västerås, död 17 mars 1994 i London

Foto: Bernhard, Kerstin Boel

Nordiska museet

Porträtt av sångaren och schlagerkompositören **Lasse Dahlquist** (1910–1979) med cigarrett i handen.
FOTOGRAFERING 1940 - 1949 (Uppskattning)

Lars Erik Dahlquist, född 14 september 1910 i Örgryte socken, död 14 oktober 1979 på Brännö i Styrsö församling i Göteborgs kommun, var en svensk kompositör, schlagersångare och skådespelare. Från 1936 var han gift med Inez Margareta, född Lindquist (1911–2004). Han var far till saxofonisten Bob Dahlquist (1938–2005).

Han skrev både text och musik till över tusen visor, många med motiv från Göteborg och Bohuslän. Flera av hans visor har blivit allsångsklassiker, som De' ä' dans på Brännö brygga 1941 och Oh boy, oh boy, oh boy! 1946.

Han skrev även filmmelodier, bland annat Lite grann från ovan och Kalle på Spången 1939 åt Edvard Persson, samt revytexter. Han använde sig ibland av pseudonymerna Set Lange, Sten Aller, Erik Dahlquist, Ray Garden, Willy Dahl och Lars-Erik. Totalt gjorde han 476 insjungningar[4] och var också en av medlemmarna i sånggruppen Tre Sang. Han filmdebuterade 1932 i Weyler Hildebrands Muntra musikanter.

Porträtt av skådespelaren och regissören **Åke Grönberg**
(1914–1969) FOTOGRAFERING 1940 - 1955 (uppskattning)

Åke Grönberg började arbeta på Bröderna Hedlunds mekaniska verkstad där han snart kom med i sångkvartetten "Völundkören". På Dramaten arbetade han som statist innan han blev filmskådespelare. Grönberg medverkade i cirka 90 filmer, oftast i lättsamma lustspel. Han filmdebuterade 1936 i Anders Henriksons 65, 66 och jag som följdes av Klart till drabbning, Bara en trumpetare, Hennes lilla majestät och Söderpojkar med flera. Många minns honom säkert som den godhjärtade luffaren Paradis-Oskar i den första filmversionen av Astrid Lindgrens Luffaren och Rasmus 1955. Sina största publikframgångar hade han dock som parhäst till Åke Söderblom, främst i de tre Biffen och Bananen-filmerna.

Han skivdebuterade 1935 med "Jag kom på rätt sida på andra sidan kölen" och sjöng in mängder av grammofonskivor. Till hans största skivframgångar hör Gungeligung, Den gamla dansbanan och Svarta Rudolf.

Dubbelporträtt av skådespelarna Viveca Lindfors och Uno Henning i "Blodsbröllop" på Kungliga Dramatiska teatern i Stockholm, 1944

Knut Uno Henning född den 11 september 1895 i Stockholm, död där den 16 maj 1970, var en svensk skådespelare.

Henning studerade vid Dramatens elevskola 1915–1917, han engagerades efter studierna vid Dramaten 1918-1925 samt en period 1935-1965. Mellan 1929 och 1935 var han engagerad vid Blancheteatern. Han filmdebuterade 1919 i Rune Carlstens Ett farligt frieri och kom att medverka i 40-tal filmer och TV-produktioner. En minnesvärd roll gör han som kall och manipulativ läkare i Hasse Ekman-filmen Var sin väg (1948). År 1925 fick han förtroendet att recitera Nyårsklockan vid tolvslaget på Skansen.

Porträtt av skådespelerskan **Inga Tidblad** (1901–1975) i 1700-talsklänning hållandes en teatermask

Foto: Bernhard, Kerstin Boel Nordiska museet

Inga Tidblad

Foto: Bernhard, Kerstin Boel Nordiska museet

Porträtt av skådespelerskan och regissören **Gunnel Broström**

FOTOGRAFERING 1940 - 1945

Gunnel Ester Margareta Broström, född 25 oktober 1921 i Stockholm, död 28 juni 2012, var en svensk skådespelare och regissör

Gunnel Broström studerade vid Dramatens elevskola 1941-1943 och gjorde under första elevåret scendebut i Dramatens uppsättning av operetten Orfeus i underjorden. Vid denna tid gjorde hon även sin filmdebut i Gustaf Molanders Rid i natt! (1942). 1943 spelade hon Kristina Sparre i Staffan Tjernelds Kungen dansar på Skansenteatern. Efter studierna engagerades hon vid Dramaten 1943-1949, där hon fick sitt genombrott i Alf Sjöbergs uppsättning av Jean-Paul Sartres Stängda dörrar (1946).

År 1949 flyttade Broström till USA men återvände ett par år senare utan att ha gjort karriär där. Vid mitten av 1950-talet engagerades hon en kort tid vid Helsingborgs stadsteater och därefter vid Göteborgs stadsteater 1955-1958. Hon blev sedan medlem i den första TV-teaterensemblen 1958 för att mellan 1960 och 1967 åter engageras vid Dramaten

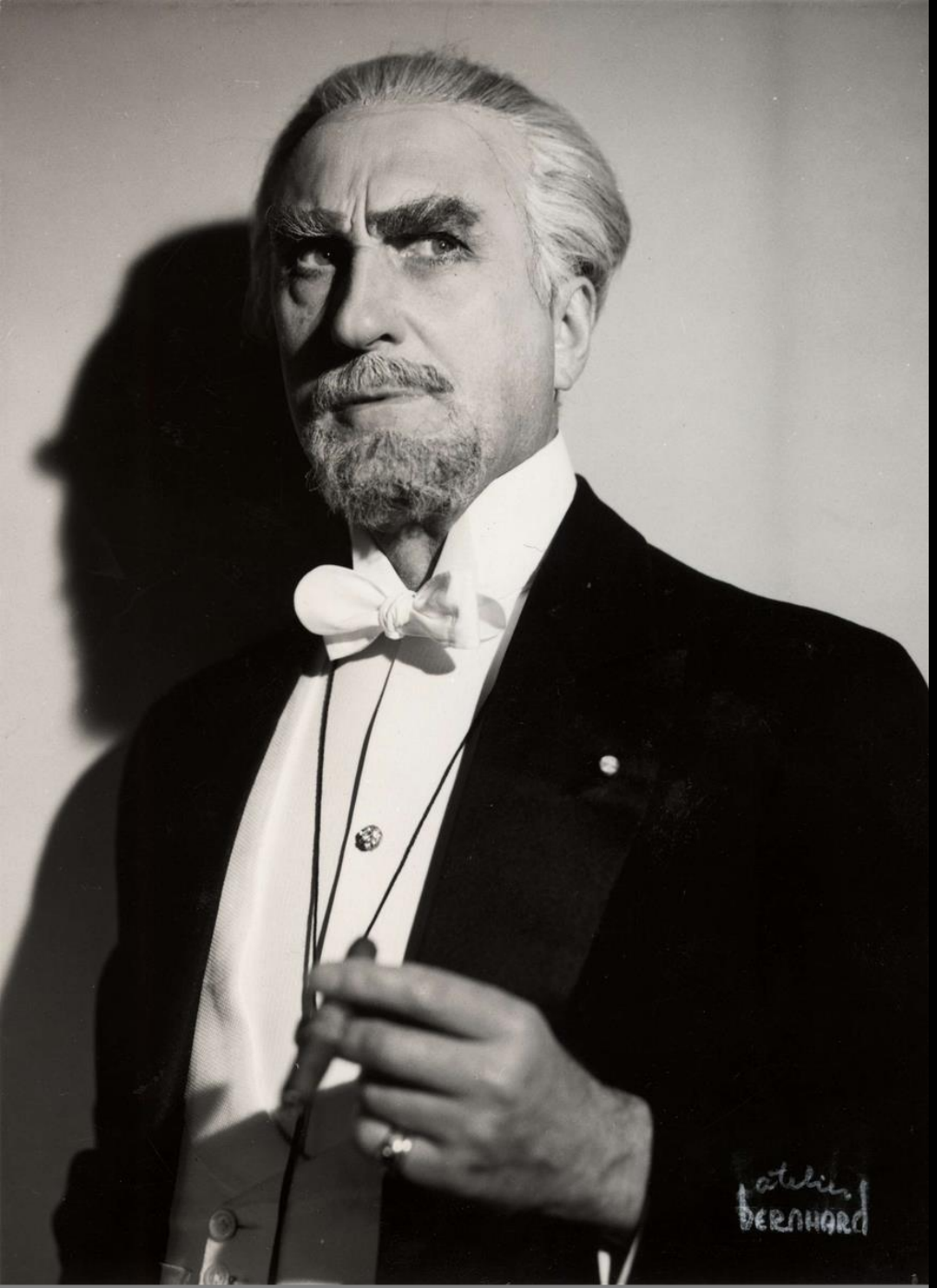

Foto: Bernhard, Kerstin Boel Nordiska museet

Porträtt av skådespelaren **Olof Winnerstrand.**

Karl Olof Magnus Winnerstrand, född 26 augusti 1875 i Stockholm, död 16 juli 1956 i Stockholm, var en svensk skådespelare.

Olof Winnerstrand var under sitt verksamma yrkesliv som teaterskådespelare mellan åren 1901 och 1949 framförallt engagerad vid Vasateatern och Dramaten. Han filmdebuterade 1920 i Pauline Brunius kortfilm De läckra skaldjuren, och kom sammanlagt att medverka i drygt 50 filmer mellan åren 1920 och 1954. Han gifte sig med skådespelarkollegan Frida Winnerstrand år 1906.

Olof Winnerstrand var anställd vid Vasateatern mellan åren 1906 och 1919 och sedan vid Dramaten mellan åren 1919 och 1949. Under 1930-, 1940- och 1950-talen Hade han flera filmroller. Han kom under årens lopp att samarbeta med samtliga stora filmregissörer i Sverige som Gustaf Molander, Alf Sjöberg, Hasse Ekman och Ingmar Bergman. Mest känd för dagens publik är han för sin starka biroll i filmen Hets från år 1944. Han räknas som en av våra allra största teateraktörer under 1900-talet och debuterade som skådespelare redan år 1901 på gamla stadsteatern i Helsingborg.

Porträtt av sångerskan **Alice Babs**, 1942.

Hildur Alice Babs Sjöblom, född Nilson 26 januari 1924 i Kalmar, död 11 februari 2014 i Stockholm var en svensk jazzsångerska och filmskådespelerska. Till sina ursprungliga förnamn Hildur Alice lade hon sitt artistnamn Babs som officiellt förnamn.

Alice Babs växte upp i Västervik, Småland. Hennes far Jean Nilson var biografpianist där och modern Hildur Nilson sjöng. För att bättre kunna utveckla dotterns sångkarriär flyttade mor och dotter till Stockholm.

När Alice Babs 1937 var på hemväg med Gamleby-båten efter att med fadern ha underhållit på privata fester i Stockholm råkade sångpedagogen Lina Boldemann höra henne joddla och sjunga. Hon blev så imponerad att hon tog kontakt med modern och erbjöd henne portvaktssyssla och bostad i Stockholm för att den unga begåvningen skulle få möjlighet att ta sånglektioner där.

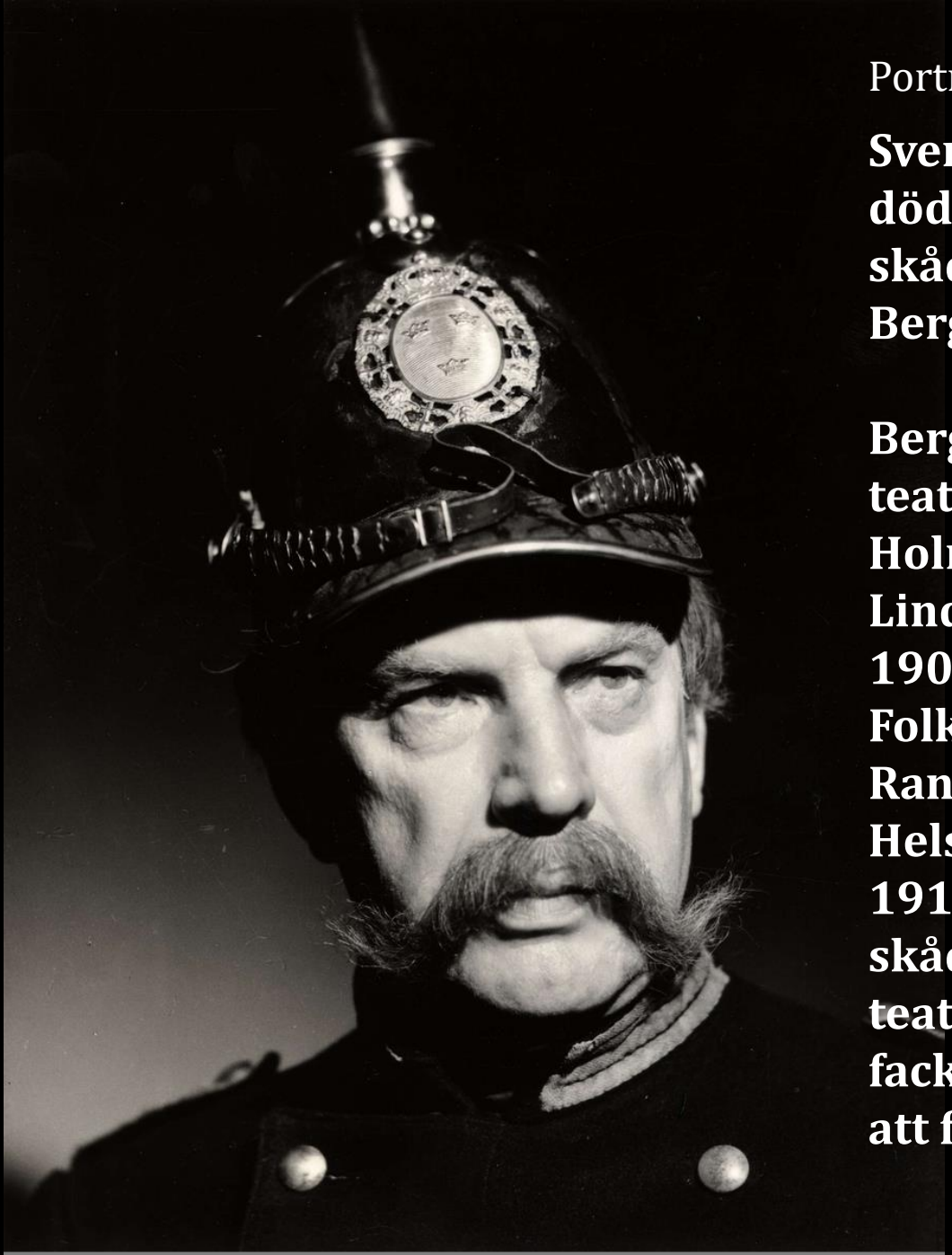

Porträtt av skådespelaren **Sven Bergvall** med pickelhuva på huvudet.

Sven Bergvall, född 25 maj 1881 i Västerfärnebo, Västmanland, död 2 november 1960 i Stockholm, var en svensk skådespelare. Han var bror till Erik Bergvall och Harry Bergvall.

Bergvall scendebuterade 1901 vid Emil Hillbergs sydsvenska teatersällskap. Året därpå uppträdde han som Sherlock Holmes på Folkan. 1901-1902 var han verksam hos John Lindlöf i Finland, 1903-1905 hos Emil van der Osten, 1905-1906 vid Emil Strömbergs teatersällskap, 1907-1908 vid Folkteatern i Göteborg, 1909-1910 och 19161-1917 hos Albert Ranft, samt 1910-1916 arbetade han vid Svenska Teatern i Helsingfors, innan han engagerades vid Dramatiska teatern 1917. Bergvall var 1922-24 ordförande i Svenska skådespelarföreningen, och som sekreterare i Svenska teaterförbundet 1924-1953 och ordförande i dess fackorganisation 1945-1953 gjorde han betydande insatser för att förbättra skådespelarnas villkor.

Foto: Bernhard, Kerstin Boel Nordiska museet

Inga Tidblad

Foto: Bernhard, Kerstin Boel Nordiska museet

Porträtt av skådespelerskan **Viveca Lindfors** (1920–1995)

Elsa Viveca Torstensdotter Lindfors, född 29 december 1920 i Uppsala, död 25 oktober 1995 i Uppsala, var en svensk-amerikansk skådespelare. Hon var dotter till bokförläggaren Torsten Lindfors och Karin Lindfors, född Dymling. Lindfors var bosatt på Manhattan i New York men avled i sin födelsestad under en turné med en Strindberg-föreställning.

Efter Dramatens elevskola debuterade Lindfors i en filmkomedi 1940. Hon fick sitt genombrott 1941 i filmen Tänk om jag gifter mig med prästen och spelade under 1940-talet i många stora svenska filmer, exempelvis Appassionata, Anna Lans och Singoalla. Hon åkte samtidigt till Hollywood och skrev kontrakt med Warner Brothers den 25 februari[1] 1946. Det blev totalt 73 biofilmer, men hon spelade även teater på Broadway i New York. Debuten där skedde 1955 med titelrollen i dramat Anastasia, som blev en stor konstnärlig framgång.

Foto: Bernhard, Kerstin Boel Nordiska museet

Porträtt av skådespelerskan **Annalisa Ericson** (1913-2011) iklädd rutig klänning och läsande en tidskrift.

Annalisa Ericson, sist folkbokförd som Anna Lisa Schildt, född 14 september 1913 i Stockholm, död 21 april 2011 i Stockholm, var en svensk skådespelare, dansös och revyartist. Hon var ett av de stora affischnamnen inom svensk film under flera decennier, främst 1930-, 1940- och 1950-talen; hon har dansat på både Operan och Oscarsteatern, spelat revy med Ernst Rolf och Kar de Mumma samt filmat med såväl Nils Poppe som Ingmar Bergman.

Ericson tilldelades en rad priser under sitt liv. Hon fick Karl Gerhards Hederspris 1962. 2001 belönades hon med en hedersguldbagge för sina insatser inom svensk film och samma år tilldelades hon Poppepriset. 2006 instiftade hon Annalisa-priset som ska gå till en kvinnlig artist som gjort iögonfallande och begåvade insatser inom sång, dans och teater. Den första pristagaren var skådespelaren Sara Lindh. Ericson skrev två självbiografier, Mina sju liv (1982) och Lätta bubblor (1998).

Porträtt av skådespelerskan **Katie Rolfsen** (1902–1966)

Hanna Katarina "Katie" Rolfsen, gift Rodriguez Arias, född den 10 november 1902 i Oslo, död den 22 september 1966 i Rådmansö församling i Frötuna kommun, var en norsk-svensk skådespelare.

Rolfsen gick på Nasjonalteatrets balettskola i Oslo från fem års ålder, hon fortsatte studierna vid Konstakademin och dansade balett i revy från 17 års ålder.

Hon filmdebuterade 1925 i Oslo med rollen Theodine i Amund Rydlands och Leif Sindings film Himmeluret. Samma år kom hon till Stockholm och engagerades av Ernst Rolf, som hon arbetade med fram till 1929, för att senare bli engagerad av Björn Hodell på Södra teatern. Från 1938 medverkade hon i Karl Gerhards revyer. Hon kom att medverka i ett 20-tal svenska filmer. 1963 tilldelades hon Karl Gerhards Hederspris.